

nég jó vége
tudja miért,
a, és mielőtt
— a nyulacs-
mra Irén és
. Misikének

lig fáj hivé-
zi nyulacska
ottam jogot,
maszoljam az

ogh Vilma.

E T.

ámát jelentik.)

ssa,

dik számában
ólag még be-
Olga és Mimi,

enaem-épület.
szv. társulat.

KIS LAP

VONTATÓBAN. (Lásd a 342. lapon.)

XXX. kötet, 22. szám.

Ara negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. május 30-án.

ALADÁR ÉS HUGOCSKÁJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

s a földre vetve magát, kiabált, toporzékolt. Mindnyájan odagyültek, csitították, pirongatták, de az mind kárba vészett. A makacs kis leány kijelentette, hogy kiugrik a kocsiból, kiáltozni fog, ha Bandi ott ül vele egy kocsin.

— Már engedni kell neki, szólt Etelka, különben elrontja egész napunkat. Üljön Bandi a másik kocsira és hajtsanak jóval előre.

Ilyen módon valamikép rendbe jöttek s a társaság két kocsin elhelyezkedve, utra kelt. Nem nagyon messze volt a kirándulás helye, de az ut szép tájon vezetett végig s a gyermekeknek már a kocsikázásban is nagy örömük telt. Feri és Aladár pedig már jóval előbb odaértek a hegytetőre, kipányválták lovaikat s egy szikla szélén állva, vig kiáltozással, kendőlobogtatással fogadták az érkezőket. Ezek meg ép oly vidáman integettek vissza. Csak Piroska nem kiáltozott, nem ujjongott, pedig máskor ő volt a legvidámabb. Hanem most semmikép sem tudott osztozni a többiek örömében; maga sem tudta volna megmondani miért, de inkább szomorú volt. Mert titokban érezte, hogy elégedetlenek vele, hogy mindenkit magára haragított s ő is haragszik mindenkire. A ki pedig haragos, annak hiába gondolnák ki a legjobb mulatságot is.

Testvéreinek persze most egyéb gondjuk volt, mint azzal törődni, milyen kedvében van a kis makranczos. Ott-honi dolgaikat most mind elfeledték és

neki indultak, hogy a várromokat, meg körülte a szép, sűrű erdőt bejárják és felkutassák. Aztán volt komoly dolguk is: kikeresni a legjobb helyet, a hol majd tüzet raknak, ebédet főznek és a fűvön teritenek. Az egyik egy szép tisztást ajánlott, de ez nem tetszett a többinek.

— No persze! Majd a napon fogunk ülni!

— Akkor hát keressünk helyet amott a romok alatt, szólt Etelka. Nézzétek, amott a nagy bástya alatt már árnyék van.

— Az sem jó, szólt Aladár. Még nyakunkba szakad a vén torony. Látjátok, milyen omladék; folyvást hullanak róla a kövek. Tanácslom is, hogy a várnak ezen a részén ne járjunk.

Mialatt így tanakodtak, az öreg dada már eldöntötte a kérdést, mert kissé távolabb egy nagy fa árnyában pompás helyet talált, honnan szép kilátás is nyílt. Ebben mindnyájan megnyugodtak.

— Ebédig még szaladgálhatunk egy kicsit, mondá Feri. Jertek, keressünk bagolyfészket.

Megindultak mindnyájan, csak Piroska maradt ott a dada mellett. Ő is szeretett ott a romok közt járni, de most mégsem ment. Igen, mert Aladár legelőször is Bandinak kiáltott, hogy jöjjön velök, szükség lehet rá, ő legjobban tud kapaszkodni. Ha pedig ő ott van, akkor Piroska inkább unatkozik egymagában. Ott is hagyták, nem sokat hivogatták. Ezen még inkább boszankodott.

— Tessék... bezzeg azt a csuf fiut mindjárt hívta Aladár... máskor mindig én voltam vele, engem vezetett ott a romok közt... most itt hagy.

Mialatt ő így mérgelődött, a többiek dalolva, kaczagva kalandoztak szerte s ugyancsak kifáradva, kipirulva tértek vissza. Bagolyfészket is találtak, de nem bántották, mert Feri és Aladár már tudták, hogy kár ezt a szegény madarat bántani, nem vét az itt e csendes helyen senkinek. Csak egy kicsit mulattak a nappal vaksi bagoly pislogásán, ijedezésén s még később is volt mit nevetni rajta. Hát még az étvágyuk mekkora volt!

— Megeeszszük még a kosarat is! Hamar, dada, tálaljón.

A pázsitra nagy abroszt terítettek, leheveredtek s kezdődött az ebéd. Meg voltak győződve, hogy otthon ilyen nagyszerű ebédjük soha sem volt s hogy sokkal kellemesebb a földön heverészve falatozni, mint otthon az asztalnál, a hol olyan rendesen, illedelmesen kell ülni. Csak azzal nem voltak megelégedve, hogy az öreg dada mégis csak jobban tudta, mi kell nekik, mint ők maguk. Nem került rá a sor, hogy a kosarat egyék meg, de még a jóféle sültből, pogácsából és egyéb elemózsiából is fölösen maradt.

— No lám, ugy-e nem birnak többet enni, mint a mennyi jól esik? szólt a dada. De azért keveselték. Ilyen a fiatal-ság!.. ha jót lát, azt hiszi, soha sem elég belőle.

— Oh, ne féljen dada, majd elpusztítjuk azt még mind ozsonnára. Mert csak este felé indulunk ám haza. Most egy kicsit pihenünk.

A pihenés nem tartott sokáig. Először az egyik, aztán a másik ugrott fel és indult újabb barangolásra. Utóljára csak Aladár és Piroska maradtak ott, míg a

dada rendezgetett, rakosgatott. Aladár is indulni készült, de nem tudta elviselni, hogy Piroska egymagára maradjon. Nem haragudott már többé reá, mert hát soha sem tudott sokáig haragudni; most pedig, mikor mindnyájan olyan jó kedvűek voltak, hogy is tudott volna kedvetlenkedni? Így szólt tehát:

— No, kicsikém, jöjj te is sétálni, ne ülj mindig egy helyben.

Piroska ezt már maga is csakugyan nagyon megunta, tehát rögtön kész volt az indulásra.

— Csak aztán vigyázzanak, holmi veszedelmes helyre ne menjenek.

— Ne féljen semmit, lesz rá gondom, szólt Aladár.

— Azt tudom, de ezt a makranczos kis gonoszt féltem.

Piroska azonban ígérte, hogy nagyon jól fogja magát viselni, csak oda megy, a hová Aladár vezeti. Így hát szépen elsetálgattak s miután az erdőben sokáig jártak-keltek, megint visszatértek a romokhoz, honnan a többiek vidám nevetése hallatszott.

— Most menjünk oda a többiekhez, szólt Aladár. Már eleget járkáltunk kettecskén; lássuk, mit csinálnak.

De ez nem volt a kicsikének inyére. A többiekkel ott volt Bandi is és utoljára bizony még talán újra azt fogják kívánni, hogy bocsánatot kérjen tőle. Hirtelen az jutott tehát eszébe, hogy nagyon el van fáradva, nem mehet tovább.

— Itt leülök, pihenek, mondá.

— Jól van no, hát pihenj, felelé Aladár jószívüen.

A kicsike azonban nagyon sokáig pihent, a miugyan csak unalmas volt Aladárnak; de mert ígérte, hogy gondja lesz hugocsájára, nem hagyta el, hanem őrizte hűségesen. Egyszerre azonban valami kis zörgés hallatszott a közeli bokorban. Mind a ketten oda pillantottak.

— Mókuska! Mókuska! kiáltá Piroska tapsolva. Fogd meg, Aladár!

— Persze, mert az csak olyan könnyű, ugy-e?

— Jaj milyen kedves... és nem vett minket észre... meg lehetne fogni!

— Jól van no! Maradj itt, majd megpróbálok.

És Aladár óvatosan közeledett a mókuska felé, remélve, hogy talán csakugyan meglepheti, kalapjával fogolylyá ejtheti. Csakhogy a ravasz kis mókus jól hallotta, mikor a nesz közeledett. Fa nem volt ugyan közel, hogy fölmenekülhetett volna, de mikor Aladár azt hitte, hogy most már mindjárt nyakon csipheti a mókust, ez hirtelen nagyot ugrott és futásnak eredt. Aladár pedig utána.

— Ejnye te hamis! Megállj, most már csak azért is elfoglak.

Piroska messziről nézte a hajtóvadászatot, várva, hogy Aladár rögtön megfogja a mókust. De biz' erre nagyon kevés kilátás lehetett, mert a fürge kis állat ugyancsak szaporán futott s végre eljutott a fákhöz. Egy nagy fára hirtelen fölkapaszkodott, meg sem állt, míg a legesucesára nem ért s onnan aztán letekintgetett, mintha gunyosan mondogatná:

— Jó mulatságot kívánok, Aladár urfi. Mi többé nem látjuk egymást. Máskor pedig ne fáradj hiába.

Aladár még nem akart meghátrálni.

— Megállj csak! Tudok ám én is fára mászni.

Persze, hogy tudott. De mikor a mókus látta, hogy ellensége közeledik, hatalmas ugrással átszökkent a szomszéd fára, onnan a harmadikra és pár perc alatt eltűnt.

Ez már jó messze történt attól a helytől, honnan kiindultak, Piroska nem láthatta őket. Egy kis ideig csak várta, hogy Aladár visszatérjen, de mikor sokáig nem jött, beleunt.

— Nem várom... megijesztem, elbuvok, majd fog keresni!

Nagyon megtetszett neki a gondolat, hogy megijeszti Aladárt. Régente, mikor még nem volt ott Bandi, sokszor játszottak ilyen módon. Aladár mindig úgy tett, mintha nagyon megijedt volna. Ez pedig nagyon mulattatá Piroskát. Most egy pillanatra elfelejtette minden haragját, irigykedését s a régi módon akarta megtréfálni Aladárt.

Fölkerekedett és futott az ellenkező irányba, mint a merre Aladár ment. Addig futott, míg egyszerre csak nem mehetett tovább, mert a várrom állt előtte.

— Annál jobb, itt a romok közt legjobban el lehet bujni. Csak föl tudjak kapaszkodni.

Ez nem volt könnyű dolog, mert az omladékos falakon veszedelmes volt a kapaszkodás. De Piroska csak azért is neki indult és négykézláb mászva, föl is jutott egy magas falra. Ott fent már könnyebb volt járni s tovább is ment, míg végre egy nagy bástya tetejére jutott,

melynek fele már le volt omolva. A másik felét is csak az irgalom tartotta és Piroska szinte érezte, mint inognak lábai alatt a kövek. De erre ő nem is gondolt, hanem örvendve nevetgélt magában:

— Ugyancsak fog Aladár keresni, mig ide talál. Majd csodálkozik, ha meglát itt a magasban.

Aladár bizony nem látta, de látták a többiek, kik épen ott a bástya tövében voltak.

— Ni ni, a Piroska kisasszony! szólta Bandi ijedten. Hogy jutott oda?

Mindnyájan ijedten bámultak föl reá.

— Piroska! Mit csinálsz ott! Az Istenért! kiáltá Etelka.

— Jőjj le tüstént! kiáltá Feri. Ott veszedelemben vagy!

Onnan alulról jobban lehetett látni a veszedelmet. A vén bástya kövei nagyrészt kihulladoztak, a felső nagy kövek szinte lógtak már a levegőben... csak egy kicsit meg kellett billenteni, hogy lezuhanjának. Felülről ezt nem lehetett észrevenni és Piroska épen egy olyan helyen állt a bástya szélére, a hol a felső kőlap alól már mind kihulladoztak a tartó kövek.

Etelka, Feri és a többiek szinte megdermedtek ijedtökben, mikor testvéröket a veszedelmes helyen látták. Bandi sem állhatta meg, hogy oda ne szóljon:

— Piroska kisasszony, ugorjon hátra és jöjjön le... de tüstént!

Talán megtette volna a többiek szavára, de most már csak azért sem tette. Micsoda? Ez a csuf fiu akar neki parancsolni? No persze! Az oktalan kis makranczos megvető büszkeséggel nézett le Bandira és fitymálólag kiáltá:

— Semmi közöd hozzá, mit csinálok. Nekem itt tetszik állani és itt maradok.

Nagyot toppantott a lábával és alulról látni lehetett, miként mozog a kő, melyen áll. Feri és Etelka elsápadtak.

— Istenem, mit csináljunk vele! jajgatott Etelka.

— Ha sürgetjük, csupa daczból sem engedelmeskedik, szólta Feri. Pedig minden pillanatban leszakadhat. Mit tegyünk!

Bandi nem jajgatott, nem is beszélt sokat, hanem ezalatt már elsietett. Nem messze egy omladék helyen föl lehetett kapaszkodni a falra, ott iparkodott gyorsan följutni. Piroska jóformán észre sem vette, mikor egyszerre csak ott termett Bandi mellette, megragadta és hirtelen hátralökte a veszedelmes helyről. Nagy mérgesen kiabálni akart, de nem volt rá ideje, mert a lökéstől elbukott és a széles bástyának tulsó, ép oldalára gurult. Mikor pedig haragosan fölkapaszkodott, valami nagy robajt, sikoltozást hallott, roppant porfelhő szállt föl — és Bandit nem látta ott a bástya tetején.

Nem bizony, mert a szegény fiu ekkor már összetörve, eltemetve hevert lent a bástya tövében. A mint oda ugrott Piroska mellé és őt hátralökte, a lazán álló kő nem bírta el kettejüket, megingott. Bandinak már nem volt ideje visszaugrani, a megbillenő kövön elesett, a kő pedig nagy robajjal lezuhant a mélybe s utána omlott még egy jókora rész a bástyából, mind rá Bandira, összezúzva, törve őt. Eszméletét veszítve feküdt az omladék alatt.

Megmentette Piroskát, de a maga veszedelme árán.

Feri és Etelka a nagy szerencsétlenség láttára maguk is majd holtra ijedtek. De épen mert igen nagy volt a baj, Feri gyorsan visszanyerte lélekjelenlétét.

— Etelka, szaladj a dadához... jöj-jön ide... hívjátok a kocsisokat is... gyorsan! Gyorsan!

Etelka futott, a mennyire csak birt, Feri pedig az omladékhöz sietett, hogy addig is segítsen valamit. Hányta szét a követ szegény Bandiról, csakhamar odaértek mind a többiek is és kiszabadították a szerencsétlen fiut. De a mint kiemelték az omladékból, látták, hogy mindenféle csupa vér, arcza pedig halálsápadt. Nem is mozdult, a szemét sem nyitotta föl, teljesen eszméletlenül feküdt a pázsiton. Nem tudták hamarjában, él-e vagy meghalt?

(Folytatása következik.)

VONTATÓBAN.

(Képpel a czimlapon.)

CSÓNAKÁZNI volna kedvünk.
Volna — ha lehetne!
De a csónak kicsi. Hely csak
Kettőnek van benne.

Mama s Erzsé ha beülnek,
Nincs a ki evezzen;
Az sem járja, hogy mi fiuk
Mulassunk kettesben.

Mégis meglesz! Jó mamácskánk,
Ülj be Erzsikével,
Mi meg húzzuk a csónakot
Vontató kötéllel.

Igy még jobb lesz a multság,
Még vigabb lesz kedvünk,
Mert tinéktek, kedvesinknek,
Örömet szereztünk.

A ROKKANT HUSZÁR.

— Beszélyke. —

BERKI ur és neje kint ültek a kertre néző árnyas tornáczon. Berki a tornác egyik végében hirlapot olvasott, míg neje a másik végén álló asztalkánál varrogatott. Egyszerre azonban a kertből két kéregető lépett be, még pedig furcsa két kéregető.

— Kedves jó nagyságos uram, könyörüljön egy szegény rokkant huszáron, a ki hazájáért csatázott és megsebesült és most szegény ártatlan leánykájával éhez és nyomorog! Segítsen meg valami csekélységgel nagy inségünkben!

A siralmas, könyörgő hangra Berki fölpillantott s ott látta maga előtt a kolduló rokkant huszárt. A balkeze fel volt kötve, a jobb lába pedig fölhuzva s a lába helyett mankóra támaszkodott; a fején valami csákó forma süveg volt. Mögötte állt ártatlan leánykája, kendővel bekötött fejjel. Mind a kettő, de különösen a sánta, béna huszár rettentően szomorú képet vágott. E nélkül alig is hitte volna el valaki, hogy valami nagyon éheznek és szenvednek, mert az arczuk majd kicsattant az egészségtől.

Ezen Berki nem is igen csodálkozott, látván, hogy a rokkant huszár nem más, mint Dezső, az ő fia, az a szegény ártatlan éhező leányka pedig senki más, mint Tercsi, az ő leánya.

Az apa jókedvűen mindjárt belement a tréfába és komoly képpel mondá:

— Huszár volt, öreg barátom? Sok csatában vitézkedett?

— Igen is nagyságos uram! Harcoltam a hazámért, véreztem, megsebesültem; . . . hajh! de most már szegény tehetetlen nyomorék vagyok, csak alamizsnából élek!

— Hm! Ez már baj. És szinte hihetetlen. Az ország és a király gondoskodtak az olyan vitézekről, kik csatában megsebesültek. Hát maga, öreg vitéz, nem kapott a királytól semmit?

— Nem én, nagyságos uram! Jó lélekkel mondhatom, soha egy árva fillért sem kaptam a királytól.

— Ez nem valószínű. Attól tartok, hogy maga csaló.

— Én csaló! Uram! Ez méltatlan vád ilyen öreg huszár ellen, ki ötven csatában védelmezte hazáját! Tessék megtekinteni vitézi érdemrendeimet, itt viselem a mellemen.

— Látom . . . az egyikre mintha ráismernék . . . rokonságban van bizonyos pilulás katulya födelével.

— Igen is, jól tetszik emlékezni, ezt a pilulási csatában tanusított hősiességemért kaptam.

Már erre meg nem állhatta az apa, hogy ne nevéssen. Tercsi pedig egészen hangosan fölkaczagott, mire a vén huszár haragosan oldalba bökte.

— Te gonosz gyermek, nevetni tudsz szegény szerencsétlen atyád vitézi emlékein!

— Jól van no, öreg vitéz, bocsásson meg annak a szegény kis leánynak. Ime, itt van egy ezüst tizeske és most menjen odább.

— Isten fizesse meg ezerszeresen, kedves jó nagyságos ur!

Ezzel a rokkant huszár elballagott s egyenesen a tornácz tulsó felére sántikált, a leányka pedig utána.

— Drága jó nagyságos asszony, könyörüljön egy szegény szerencsétlen vitézen, ki sánta, béna és csak alamizsnából tengeti a maga és boldogtalan leánykája életét.

Berkiné is belement a vidám játékba.

— Szegény öreg! Az valóban szomorú, ha valaki alamizsnából él, kivált ha nem is kap bőven.

— Ah, nagyon keveset kapok! Ma egész nap még csak egy tizeskét kaptam, attól a jó nagyságos urtól ni!

— De mégis úgy látom, nem sokat éheznek, öreg, mert ugyancsak piros pozsgás, egészséges az arca, mint a ki jól szokott ebédelni.

— Az csak onnan van, mert szerények vagyunk, kevéssel beérjük. Én magam alig eszem valamit, jóformán csak a levegőből élek.

Már erre Berkiné nem állhatta a nevetést. Mert Dezső barátunk arról volt híres, hogy pompás étvágya volt és ebédnél, vacsoránál kettő helyett is evett; nem volt falánk, de biz' ő néki jókora porció kellett mindenből és persze kapott is. Mivel pedig ezt tudták, hát nagyon mulatságos volt a tréfa, hogy pusztá levegőből él. Tercsi sem birta elfojtani a kaczagást. A mama azonban megint komoly arcot csinált.

— Lássá, öreg, szólt ismét, ez a maga leánya nem igen hiszi ezt a beszédet, nevet rajta.

— Ne tessék rá figyelni, háládatlan rossz gyermek ez nagyon! Oh, keserves

dolog ám az, mikor a szegény öreg a fiatalok nevetnek!

— Ne busuljon no! Itt van egy tizeske. Csak aztán vigyázzanak, hogy a zsandárok meg ne lássák, mert azok nem szeretik a kóbor koldusokat.

— Alázatosan köszönöm a jóságát, adjon Isten ezerszer annyit! Köszönj szépen, leányom, ennek a jó nagyságos asszonynak, aztán menjünk, hogy itt ne érjenek a zsandárok.

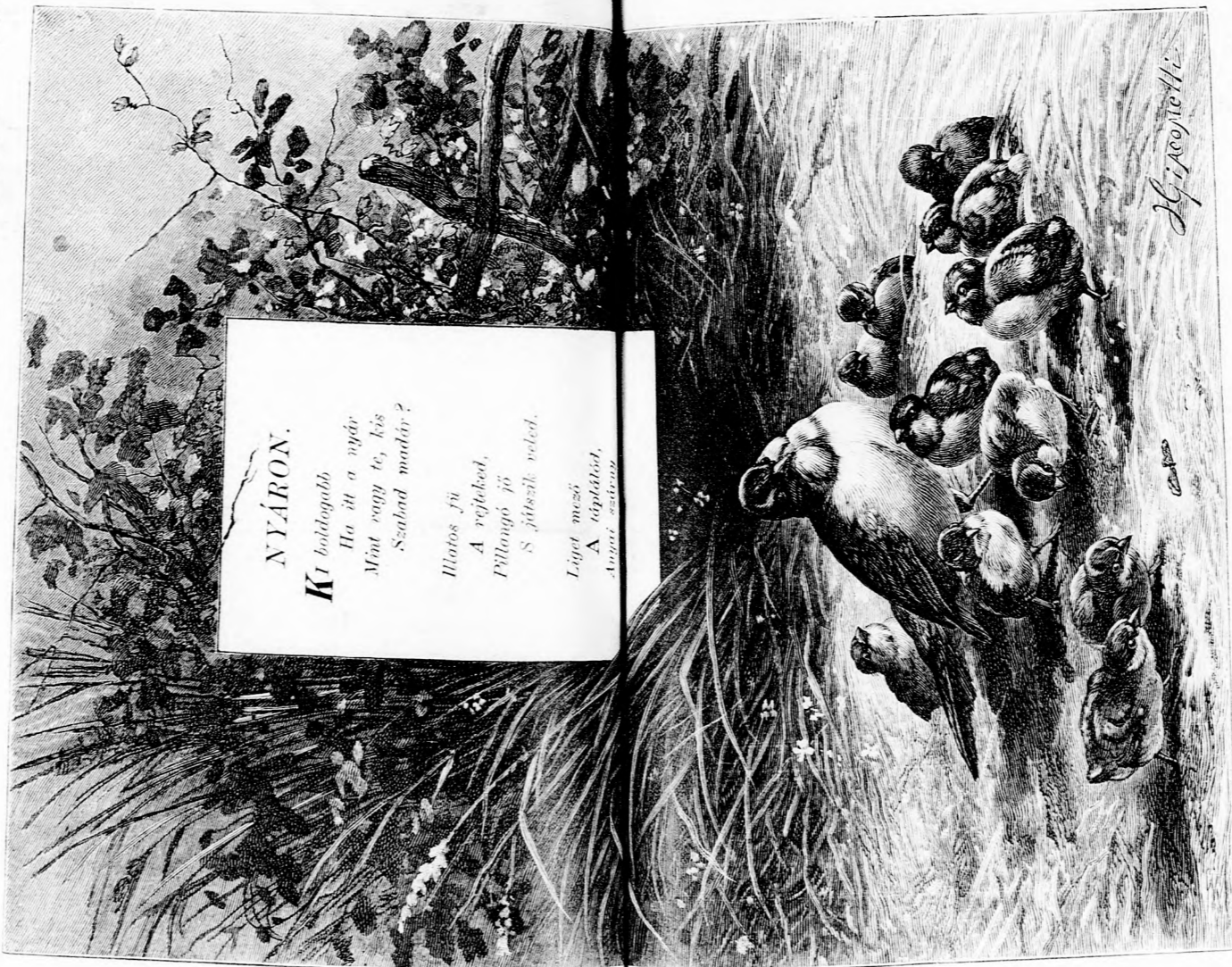
Ezzel nagy mankó-kopogással kibicegett, Teréz utána és nagy sohajtozva bandukoltak, míg csak a ház sarkán be nem fordultak. Itt aztán ők maguk is nagyot nevettek, éppen úgy, mint ott a tornácson szüleik, kik derülten néztek a két bohó gyermek után.

— Színésznek született ez a bolondos fiú, szólt a mama. A viláért sem esett volna ki a szerepéből egy pillanatra sem, míg Tercsi mindjárt nevetésre fakadt.

— Ügyes ficzkó, az bizonyos, szólt az apa. De mégis van ebben a mai tréfájokban valami, ami nekem nem egészen tetszik. Majd előbb még kivallatom, mire gyűjtik a pénzt. Azt hiszem, kitalálom.

Dezső és Tercsi ezalatt ott a ház mögött nagy örömmel dugták a két fényes tizeskét egy kis erszénybe.

— Eddig jól sikerült, most menjünk tovább, szólt Dezső. De aztán ne nevéss mindjárt, Terike! Ezzel elrontod a tréfát.

NYÁRON.

Ki boldogabb
Ha itt a nyár
Mind egy te, kis
Szabad madár?

Utatos jó
A rejteked,
Pillangó jó
S játszik veled.

Liget mező
A táptárad,
Annyi szőlő

— De mikor olyan furesákat beszélsz, hogy nem bírom megállani! Hiszen láttad, hogy a mama is nevetett.

— Persze, neki kell is nevetni, azért játsunk komédiát, azzal keressük meg a tizeskét. De nekünk komolyan

— A francia kisasszonyhoz...
— Jaj, hát ha megharagszik? Majd nehéz leczkét kapunk büntetésül.

— Ne félj semmit.

Bementek a házba s rátaláltak a francia kisasszonyra, ki éppen leczkét adott a harmadik testvérnek. Dezső újra kezdte mondókáját, oly ügyesen, hogy a kisasszony is nagyot nevetett rajta.

— Nagyon sajnálom, öreg vitéz, de nincs nálam apró pénz.

— Oh drága szép kisasszony, csak nem utasít el egy öreg vitézt, ki mindig nagyon szerette a francziákat. Sokszor hívtak csatába a francziák ellen, de soha sem mentem, nem akartam őket bántani.

— No ha már így van, itt a tizeske. Most pedig odább egy házzal, jeles öreg vitéz, mert nekünk itt dolgunk van.

— Szerencsés tanulást kívánok.

Kimentek és Dezső eldobta a mankót, karkötőt, vígan sietett Tercsivel a maguk szobájába.

— Így ni! Most van három tizeskénk; ha majd jövő vasárnap megint eljön az a szegény özvegy asszony, mi is

kell végeznünk a dolgot. Most hát induljunk!

— Kihez megyünk még?

adhatunk neki valamit.

Mert Dezső és Teréz jótékony czélra játszották ezt a kis komédiát. Volt egy

szegény beteges özvegy asszony, ki minden vasárnap eljött a házhoz és segítséget kapott. Dezső és Tercsi nagyon sajnálták, hogy ők nem adhatnak semmit a szegény asszony kis gyermekei számára, de most végre kieszték a módját, hogy nekik is van valamijök

És mikor a szegény asszony megint eljött, meglepéssel adták neki azt a három tizeskét. A szegénynek ez is jó segítség volt. De mikor a szegény asszony elment, az apa így szólt:

— Nagyon szép, hogy ti is segíteni akartok rajta, ez jó szivre mutat. De hol szereztétek a pénzt?

— Kedves apa, hát nem emlékszel? Az öreg rokkant huszár...

— Gondoltam és épen ezért kérdeztem. Tehát ti jótékonyt akartok gyakorolni, de a mások zsebéből. Büszkén fogadtátok el a szegény asszony köszönetét, és látszólag jogosan. De ez csak látszik ugy. Került-é nektek valami áldozatba az a jótékony? Egy kis tréfát csináltak. — nagyon jó volt, magam is szerettem a kedves tréfát... de ti magatok mulattatok legjobban és csak a mi jókedvünkötől függött, hogy kaptatok valamit. Ez tőletek nem volt áldozat, ezzel nem bizonyítottátok be, hogy igazán tudnátok valamit tenni a mások javára. A ki igazán jótékony, az másképp cselekszik.

— Hogyan, kedves apa? kérdé Dezső kissé pironkodva.

— Ugy, hogy a magáét áldozza. Vagy fárad, vagy lemond a maga élvezetéről, multságáról, ha nincs fölöslege...

— Oh! Így hát mi nem tehetünk semmi jót, mert még semmink sincs.

— Dehogyan nem. Ha igazán kívánjátok segíteni azt a szegény asszonyt, hát áldozatok, fáradsatok érte. Például Dezsőnek adok lemásolni való irásokat, melyeket különben más irnokkal szoktam leiratni. Tercsinek ad a mama varrni valót, amit különben varrónőhöz küldött volna. A rendes munkadíjt megkapjátok és ha szabad időtökben erre szánjátok magatokat, néha játék helyett, megkerestek egy kis pénzecskeket. Ezt aztán büszkén adhatjátok jótékony célra, mert igazán a tietek.

Dezső és Tercsi örömmel elfogadták az indítványt. Érezték, hogy csakugyan így ér valamit az ő jótékonyosságuk. Játékra szánt idejük egy részét komoly munkára fordították és ha néha nehezőkre esett, egymást biztatták:

— A szegényekkel teszünk jót, ha fáradunk. Ne hagyjuk abba. Nem volna szép, ha röstelnénk egy kis fáradságot, mikor jót tehetünk vele.

És ezentul minden vasárnap adhattak valami keveset a szegény asszonynak s mikor odaadták, igazi benső meglepődést éreztek. Mert nem játékból tettek jót, hanem igazán áldoztak a szenvedőkért.

Tréfás számrejtvény.

Fölírtok 3 számot. Hozzá adjátok gondolatban e 3 számnak a felét. Az egésznek összegét meglelitek, ha a fölirt számokat felfordítva nézitek.

Mely számok ezek?

A BÜVÖS KARD.

— Mese. —

(Három képpel)

... volt, hol nem volt, egyszer valahol és valamikor volt egy jeles és híres király, a kinek az országában minden ember boldog volt. A király is boldog és elégedett volt egészen addig, a míg egyszer aztán nagy, igen nagy szerencsétlenség érte.

Elbusult és mivel hű alattvalói mindnyájan oly nagyon szerették, hát mindnyájan nagyon busultak. Csupa szomorúság lett az egész ország, mindenki úgy járt, sohajtozott, mintha halottat siratna. Ugy is volt az, mert mindnyájan a kis királykisasszonyt siratták,

a kít az a gonosz szomszéd Dorgó király elrabolt.

Dorgó király országa amott a nagy sziklahegységen tul volt, de oda senki sem jutott még be, vagy ha talán bejutott, vissza soha sem került többé, nem hozott onnan soha hirt ember fia. Mert Dorgó király mindenféle gonosz varázslókkal volt szövetségben, ezek pedig megcsinálták, hogy azokon a sziklákon senki se tudjon

keresztül hatolni. Csak egy keskeny hasadékon át volt ut és a ki ezt látta, már messziről megijedt, be sem mert lépni a félelmes szorosba. Dorgó király pedig a maga gonosz varázslóival akkor jött ki, a mikor neki tetszett és mindenféle bajt okozott volna, ha a jó és böles király nem vigyáz; de a veszedelmes szomszéd országa határához éber őröket állított, kik jól

vigyáztak és mihelyt valami gyanusát láttak, jelt adtak. Az idegen földön pedig a gonosznak nem volt hatalma, mihelyt valaki bátran a szemébe nézett.

Boszankodott is ezen Dorgó király rettenően és mindig leste, mikép okozhatna bajt a szomszédban. És addig-addig leste, míg egy-

szer kileste. Egy forró nyári napon délben az egyik őr elszunyadt, nem látta, hogy a sziklákról gyanus társaság közeledig, még pedig Dorgó király az ő varázskocsijában, mely a levegőben röpült.

— Igy ni! mondá kaján örömmel, most már bejutok, oda bent nem gyanítják, hogy jövök, majd talállok prédát.

És kész volt a baj.

A jó király leánykája vigan sétál-

... SZÉLSEBESEN RÖPÜLT ODÁBB.
(Lásd a 348. lapon.)

gatott a palota árnyas kertjében, mikor egyszerre valami furcsa robogást hallott a háta mögött. És amint megfordult, majd holtra ijedt, ez pedig vesztére vált. Mert ha bátran szemébe néz a gonosznak és ráparancsol, hogy takarodjék, minden jó lett volna; de hát a királykisasszony még nagyon kicsike volt, nem csoda, ha megijedt.

— Ha ha!
Pompás zsák-
mány! kacza-
gott Dorgó ki-
rály. Legények,
fogjátok meg.
Ez a királykis-
asszony!

A boszorká-
nyos kocsiból
két csuf ficzko
ugrott ki s az
egyik megra-
gatta a király-
kisasszonyt a
hajánál fogva,
aztán visszaug-
rott a kocsiba,
mely Dorgó ki-
rály egy sza-

vára rögtön fölemelkedett és széleseben röpi odább. (Lásd a képet a 347. lapon.) A szegény királykisasszony sikoltozott ijedtében, de nem volt senki közel; csak mikor a gonosz rablók már a sziklás határra értek, akkor ébredt föl az alamuszi őr és látta a bajt. De már későn volt, Dorgó király eltűnt a prédájával.

Megtörtént a szerencsétlenség, kész volt a nagy szomorúság és busult a király-

lyal az egész ország. De már akármennyit busultak, azzal nem segítettek a bajon, tehát egyébire kellett gondolni.

A király összehívta legbölcsebb tanácsosait és sokat tanakodtak, hogy és miképpen lehetne a királykisasszonyt megmenteni. De sok szónak is csak az lett a vége, hogy nem tudták a módját kitalálni. Igen, ha Dorgó király olyan király lett

volna, mint a többi, mindjárt háborut kezdtek volna ellene; de hát erre gondolni sem lehetett. A bűvös sziklafalon nem lehetett sereggel keresztül jutni; ha pedig abba a keskeny sziklahasadékba, az egyedüli utba, bemennek, ott az ellenség egészen kényelmesen lekasabolja egyik vi-

... A BORZALMAS UTON ELŐRE! (Lásd a 351. lapon.)

tézt a másik után.

Végre egy bölcs öreg így szólt:

— Uram királyom, erőszakkal itt semmit sem tehetünk kaján ellenségünkkel szemben. Csak az az egy módja van, hogy valamelyik bátor ifju egymaga próbáljon oda belopózni, ügyesen, fortélyosan. Hátha bejut? Talán rátalál a mi drága királykisasszonyunkra és visszaszökteti.

— Ám legyen, szólt a király. A ki visszahozza egyetlen leányomat, annak adom feleségül és halálom után rájuk hagyom trónusomat és koronámat. Jelentkezzék, a ki a nehéz feladatra vállalkozni akar.

Kihirdették a király szavát és csakhamar jöttek derék bátor vitézek, kik készek voltak a veszedelmes feladatra. A király kiválasztotta a legderekabbikat, az öreg tanácsosok adtak neki sok bölcs tanácsot, aztán utnakeresztették.

Elmenni elment, de soha többé vissza nem jött. Várták, sokáig várták, de még csak hire sem hallatszott többé. Ekkor egy második vitéz ifju vállalkozott, aztán egy harmadik, negyedik és még sokan, — mind elment, de egyik sem tért vissza.

Igy már még nagyobb lett a szomorúság és a jó király végre kimondta, hogy senki se merjen többé a veszedelmes utra vállalkozni. Már mind hiába, a királyleányt megszabadítani nem lehet, minek vesszen annyi derék ifju hiába oda!

Mivelhogy mást nem tehettek, hát már ugy félig-meddig belenyugodtak.

Csak egy kis ficzkó volt ott a király udvarában, az nem tudott semmikép belenyugodni. Ez pedig az árva Misike volt, kit a jó király kegyelemből fogadott be és gondoskodott róla. A király-kisasszony is sokszor játszott Misivel, jó és nyájas volt hozzá, Misi tehát nem bírta elszivelni, hogy az ő jötevőinek olyan szomorúságuk legyen.

... MEGHAJLOTT A KIRÁLY ELŐTT.
(Lásd a 351. lapon.)

egyszer a király busan elmerengve sétált a kertben, Misi oda lépett hozzá és megmondta, mi a szándéka. A király még nagy szomorúságában is elmosolyodott, hogy ez a szegény tacskozó olyanra akar vállalkozni, a mi jeles vitézeknek nem sikerült. Csak annyit mondott tehát szeliden:

— Ugyan menj, te kis oktondi!

Misike azonban nem ugy magyarázta ezt, amint a király akarta.

— Elmegyek én és próbálok szerencsét. Ha megmentem, jó; ha oda veszek, nem okozok senkinek nagy szomorúságot; szegény árva vagyok, nincs a ki megsirasson. És legalább jötevőimért áldozom fel magamat.

A király tiltalmát azonban nem akarta megszegni, azért tehát mikor

— Azt mondta, menjek. Hát mindjárt indulok is.

Utra kelt és csakhamar messze járt. Ment, mendegélt s végtére eljutott a határsziklák közelébe. Messziről már látta azt a borzalmas hasadékot, melybe be kellett hatolnia.

— Sietnem kell, hogy még nappal keresztül jussak, mert abban a mély szakadéokban korán sötét lesz.

Sietett, de egyszerre mégis megállt. Fájdalmas sivalkodást hallott és amint körülnézett, látta, hogy egy vérese csapott le egy galambra, ott viaskodnak nem messze, hanem persze a gyöngye galamb birja a tusát erősebb ellenségével.

— Ejnye, a gonosz rablója! Már csak megsegítem azt a szegény ártatlan galambot.

Oda sietett és botjával nagyot suhintott a vérese felé. Ennek azonban volt annyi esze, hogy a veszély láttára ott hagyta a prédát és sietve, mérgesen vijjogva elmenekült. A galamb is fölröppent, de Misi nagy csodálkozására eközben így szólalt meg:

— Köszönöm, jó Misi, hogy megszabadítottál a veszedelemből. Hálából adok egy jó tanácsot. Ha beérsz a szakadékba, csak menj mindig előre és akármit látsz, akármit hallasz, hátra ne tekints és meg ne állj.

A galamb elröppült s Misi bámulva nézett utána.

— Ez már furcsa, hogy ismer és nevemen szólít. Bizonyosan többet is tud; vigyáznom kell, hogy a jó tanácsról meg ne feledkezsem.

Tovább ment és már közel jutott a sziklafalhoz, mikor újra valami kinos nyöszörgést hallott. A mint szétnézett, egy csuf békát pillantott meg, melynek csak a feje látszott ki egy nagy kő alól. Le volt szoritva, nem birt kimenekülni.

Misi mindig sajnálta a szegény ártatlan békákat, mikor más pajkos fiuk bántották. Hiába mondták, hogy ocsmány jószág, ő nem azt tekintette, hanem azt, hogy ok nélkül bántják, ez pedig nem igazság. Most is megsajnálta a szenvedőt.

— No, te szegény pára! Ugyan ki volt az a kegyetlen, a ki így rád zudította ezt a nehéz követ? Megállj no, kiszabadítlak.

Félretolta a nagy követ s a béka szabadabbá lett. Kinyújtóztatta összenyomott lábait, aztán megszólalt:

— Köszönöm, jó Misi, hogy megszabadítottál. Hálából mondok egy jó tanácsot: ha egyszer megfogtad a kardot, el ne ereszd, akármi történjék.

— A kardot? Hiszen nekem nincs kardom!

De mire ezt kimondta, a béka nagyokat ugorva már eltűnt.

— Mindegy, gondolá Misi. Bizonyosan jót akar, hát megjegyzem magamnak, hogy ha a kardot megfogtam, nem szabad elereszteni.

Tovább ment és végre eljutott a sziklahasadékig. Bátran belépett, pedig ugyancsak nem volt biztató az út. Alighogy betette a lábát, vad üvöltés hallatszott, mintha egész csapat farkas törne eléje; és oldalt ugy félszemmél azt látta, mintha a sziklából szörnyeteg óriások kelnének ki és nyujtogatnak utána karjai-

kat. Misinek bizony ugyancsak dobogott a szive, de eszébe jutott a galamb tanácsa.

— Nem szabad megállnom, sem hátra nézmem. Csak előre.

És rohant a szük, borzalmas uton előre! (Lásd a képet a 348. lapon.)

Minél tovább ment, annál rettentőbb lett az üvöltés, annál szörnyűbb alakok merültek fel jobbra-balra. De ő csak ment.

— Már hiába, itt vagyok, hát inkább előre, mint hátra!

Lassankint elmúlt a félelme, mert látta, hogy nem történik baja. Csakugyan jó tanács volt az, melyet a kis galamb adott.

A szük sziklás ösvény ugyancsak sokáig tartott. De végre változni kezdett minden. A rémes üvöltés elhallgatott, a szörnyeteg alakok eltűntek, aztán mindinkább tágult a szakadék és Misike nagy sokára ki is ért belőle, még pedig gyönyörű tágas völgybe, melynek tulsó végén aranyos palota tündökölt.

— Bizonyosan az ott a király palotája; oda megyek.

Még a fele utján sem volt, mikor két hatalmas fegyveressel találkozott. Ezek félig bámulva, félig ijedten néztek rá.

— Hát te ki vagy? Hogyan kerülsz ide? kérdék.

— Azt majd csak a királynak mondom meg. Vezetetek hozzá!

A két fegyveres elvezette, de nagyon rázogatta a fejét.

— Nem jól van a dolog, dörmögi az egyik. Az még soha sem esett meg, hogy ide valaki a maga emberségéből be tudott volna jutni.

A királyi palotában is nagy volt az ámulat és Misi jól látta ezt.

— Annál jobb, gondolá. Ha félnek, majd könnyebben engednek.

Bevezették a király elé, ki ott ült a trónusán. Jobbra egy óriás testőr állt, balra a király varázslója. Ezek már nem látszottak félni, sőt gunyosan néztek Misire, mikor ez illedelmesen meghajolt a király előtt (Lásd a képet a 349. lapon) és elmondta, mért jött. Dorgó király nagyot nevetett.

— A kis királykisasszonyt adjam vissza? Hja, barátocskám, az még soha sem esett meg rajtam, hogy a mit elvettem, azt visszaadjam. A ki tőlem valamit akar, annak meg kell vivnia velem. Tehát állj ki, jeles ifju vitéz. Még pedig azzal a karddal kell vivnod melyet én adok.

Ezzel leoldotta oldaláról a kardot, magának pedig a testőr óriási dárdáját vette át és kiállt a terem közepére. Misike látta, mint vigyorog mindenki, várva, hogy őt a király menten összeapritja vagy másvalamikép tönkre teszi.

— De már olcsón nem hagyom magamat. Ha kard van a kezemben, én is vágok.

Megfogta a kard markolatát és föl emelte a nehéz fegyvert. De ebben a pillanatban majd elsikoltotta magát a szörnyű fájdalomtól. Mert úgy érezte, hogy a kard markolata tüzes vas, elégeti a kezét. Már-már épen el akarta dobni a kardot, mikor eszébe jutott az öreg béka tanácsa: »Ha egyszer megfogtad a kardot, el ne ereszd.« És Misi hangosan mondá:

— Nem bánom, akármiféle bűvös

kard, ha még ugy éget is, megtartom. Rajta hát, uram király, én nem félek!

Alig hogy ezt kimondta, a kard nem égette többé. Misi neki rohant a gonosz Dorgó királynak, de ez nem védte magát, nem is nevetett többé, hanem sápadtan tántorgott vissza. A többiek is halálra rémülten bámultak, aztán királyukkal együtt térdre omoltak és könyörögtek:

— *Kegyelem! Kegyelem!*

Misi most már tudta, hogy a kardban van a varázserő. Jól fogta tehát, felült a trónusra és onnan parancsolt.

— Hozzátok elő a királykisasszonyt és mind azokat a vitéz ifjakat, kik ide indultak s kiket elfogtatok. Ezt a gonosz Dorgó királyt és varázslóit pedig kötözzétek meg. És a hány ember bírja a kezét-lábát, rögtön induljon s a sziklahasadékban utat vágjon, hogy négylovas hintón kényelmesen keresztül mehessek.

Minden megtörtént, amit parancsolt s Misike nem sokára megindult haza a királykisasszonynyal és a megszabadított ifjakkal.

Hogy otthon mekkora volt az öröm és dinom-dánom, azt én el sem mondhatom. Csak azt tudom, hogy Misi átengedte a maga jó királyának a Dorgó király országát is, a király pedig fiává fogadta őt, aztán neki adta a leányát és később Misi király uralkodott mindakét ország fölött, a hol az emberek azután megint boldogan éltek és még ma is élnének, ha már meg nem haltak volna.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK

A »KIS LAP« XXX. köt. 20-dik számában megjelent képrejtvény megfejtése:

»Levelező lap.«

Helyesen fejtették meg: Dózsa Aranka, Ilona és Ödön, Kamermayer Györgyike, Schilling Zoltán, Traytler Irén és Dezső, Geiringer Izabella, (írásoddal nagyon meg vagyok elégedve. F. b.) Parsch Anna és Dezső, Kőnczey Mariska, Beck Róza, Szapáry Emike, Keczer Stefánia, Kohn Gizella és Sarolta, Rausch Vilma és Aranka, Berzevicy Gábor, Redlich Ella, Toldy Sarolta, Schüller Olga, Madarász Andor, Wassermann testvérek, (nem hiányosan, de kelle-ténél többre fejtették meg. F. b.) Kármán Elemér és Ferencz, b. Geramb Alice, Schmidt Ilona, Uferbach Mariska és Gizella, Gonda Béla, Geduly Vilma, Pätz Mariska, Keczer Antal, Unger Gyula és Károly, Péch Aladár, Freund Sándor, Szemeyei Miczike, Andor és Kornél, Jónás Aladár és Béla, Horváth Jolán és Józsi, Gaugusch Antal, Tausig Hugó, Máday Andor és István, Kopeczek testvérek, Farkas Blanka és Berta, Schöffner Ottó, legifj. Dániel Pál, Szoltsányi Szeréna, Pallavicini Edina, Havas Jenő, Weissenböck Gyula, Jacobovics Leo és Jenő, Oesterreicher Róbert, Unger Rikárd, Weisz Béla és Kornél, Belcsák Laczi, Erneyi Ilona, Böhm Margit és Irma, Róth Dezső és Jenő, Váczy Margitka, Mekler Oszkár, Hutiray Andor, Milassin Livia, Krausz Béla, Dezsán Péterke, Tarnai Béla, Seefehlner Margit és Egon, Grünhut Siegfried, Spitzer Emil, Goldberger Ödön és Géza, Soós Elvira, Elemér és Zoltán, Davida Klárka és Lajoska, Vértesi Margit és Stefánia, Mailáth Flóra, Rosenberg Zoltán.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Tarnai Béla 1 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

Forgó bácsi postája a jövő számban lesz.